

uagtet jeg tror, at Domstolene i de fleste Tilfælde have truffet det rette, er det meget praktisk udtrykkeligt at fastslaa Bestemmelsen her. Med Hensyn til § 225 skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at det bjærgedes Værdi nu først kommer i anden Række ved Bestemmelsen af Bjærgelønnen, medens det tidligere stod paa lige Fod med de andre Bestemmelser. Med Hensyn til § 226 er der truffet den Bestemmelse afvigende fra den nugældende Lov, at Skadeserstatningen nu kan tilkendes ud over den Trediedel, som tidligere var Normen. Bestemmelsen synes i sig selv retfærdig, og i det hele taget tror jeg ikke, at denne Sag vil komme til at spille nogen særlig praktisk Rolle. I § 228 udgaa nu Bestemmelsen om, at Parterne kunne henskyde Afgørelsen af Bjærgelønnens Størrelse til Amtmanden efter Indstilling af Politimesteren. Det skal efter den afsluttede Konvention altid være Domstolene, der skulle paakende Spørgsmaalet. Dernæst er der en Ændring i § 268, hvor der foreslaas tilføjet: „den i § 220, 3die Stykke, omhandlede Regresfordring“. Jeg skal yderligere bemærke, at det foreslaas i § 283 i Søloven at optage en Bestemmelse — det er det sidste Led af Paragraffen — om, at Domstolene, naar de paakende Spørgsmaalet om Forældelsesfrist, skulle bedømme Tilfældet efter de her i Landet gældende Love, en Bestemmelse, der ikke før kunde siges at høre hjemme i dansk Ret, men som derimod eksisterede i svensk Ret.

Endelig henledes Opmærksomheden paa, at Loven formentlig ikke bør træde i Kraft, forinden et større Antal søfarende Nationer havde tiltraadt Konventionen, og dertil sigter Bestemmelsen i det foreliggende Lovforslags § 13 om, at Loven først træder i Kraft til det Tidspunkt, der fastsættes ved kgl. Anordning.

Med disse faa og jo ikke meget udtømmende Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget i det væsentlige til Godkendelse af det høje Ting i uforandret Form. De Herrer ville have set, at der er truffet en højst glædelig Overenskomst mellem de tre nordiske Riger. De tilsyneladende Uoverensstemmelser hidrøre blot fra den hidtil forskellige Opfattelse af Retspraksis. Jeg tror derfor ikke, at man i og for sig kan komme Spørgsmaalets Afgørelse nærmere ind paa Livet selv ved en indgaaende Udvalgsbehandling, men jeg for mit Vedkommende har selvfølgelig ikke noget at erindre imod, at Sagen henvises til Udvalg. Jeg finder blot, at der ikke egent-

lig er nogen særlig praktisk Anledning dertil.

Sonne: Naar man som jeg her er stillet overfor den Opgave uden egentlig Sagkundskab at skulle tage Stilling til Lovforslag som det foreliggende, ligger det nær at undersøge dels Tilblivelseshistorien vedrørende de paagældende Lovforanstaltninger og dels den Sagkundskab, der siger god for disse. Hvad nu denne Sag angaar, er jeg opmærksom paa, at den egentlige Basis for det foreliggende Lovforslag afgives af de paa den 3die internationale Søretskonference i Bryssel i 1910 vedtagne Konventioner angaaende dels Skibes Sammenstød, dels Hjælp og Bjærgning til Søs, medens Lovforslaget i øvrigt er fremgaaet paa Grundlag af et Samarbejde mellem delegerede fra Regeringerne i Danmark, Norge og Sverige. Jeg erfarer endvidere, at det er Professor Dr. juris Grundtvig og Direktør for De private Assurandører Carl Will, der af Handelsministeriet have været delegerede til at føre Forhandlingerne for Danmarks Vedkommende. Altsaa, Tilbliveshistorien vedrørende det foreliggende Lovforslag maa skønnes at være i god Orden. Det er fuldt kompetente Repræsentanter for saavel Retsvidenskaben som Søassurancevæsenet, der have medvirket ved dets Tilblivelse. Nu er jeg opmærksom paa, at Direktør Will tillige er Formand for Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, og for saa vidt Skibsfartens Interesser ogsaa derigennem tør siges at være behørigt varetagne, saa er ogsaa den Side af Lovforslaget i fuldgod Orden.

Der findes i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, gengivet en Skrivelse, som af de danske delegerede er tilstillet Ministeriet for Handel og Søfart. Deri udtales blandt andet følgende: „Som det vil ses af en Sammenligning mellem de tre „Tekster“ til Udkastene, er det lykkedes de delegerede at opnaa fuld Enighed om Indholdet af de Ændringer i Søloven, som man vil foreslaa de tre Landes Regeringer at søge gennemføre ved Lov“. Jeg er selvfølgelig ikke i Tvivl om, at det er rigtigt, at det er lykkedes at opnaa fuld Enighed i saa Henseende, men dette maa ikke forstås saaledes, at man er bleven enig om en ligelydende Tekstaffattelse, hvilket jo ogsaa det ærede Medlem, der nys talte, pegede paa. Allerede naar vi fæste os ved Tekstaffattelserne i Lovforslagets § 1, saaledes som de findes gengivne i Lovforslagets Bemærkninger, turde